

Muž prchající z přítomnosti Boží

¹ Skloňme naše hlavy. Drahý Bože, dnes dopoledne jsme tolik šťastní, za tu výsadu, že se můžeme opět jednou shromáždit. A Ty sám, Pane, víš, jak naše srdce toužila po této hodině, abychom zde znovu stáli před Tvým lidem a přinášeli toto poselství, jenž je tak důležité a naléhavé v této hodině. Ty jsi nám teď dopřál těchto několik dnů a my se modlíme, drahý Bože, aby Tvá milosrdná ruka byla nad námi, aby nás vedla a řídila. A daruj nám ty věci, které potřebujeme, Pane, neboť naše srdce touží po tom, aby Tě lépe poznávala.

² Vidíme to velké pole žně, bílé a zralé, a víme, že zrna je připraveno pro ten velký čas obilí. Drahý Bože, prosíme, abys otevřel svírající nás slupky, nechal nás ležet v přítomnosti Syna těchto několik nadcházejících dnů, abychom mohli uzrát pro království Boží.

³ Požehnej každou píseň, která bude zpívána. Požehnej každou modlitbu a odpověz na ni, za každého jednoho, Pane. Zachraň všechny ztracené. Navrať zpět do domu živého Boha a do společenství ty, kteří zbloudili.

⁴ Prosíme, Bože, abys uzdravil každého nemocného, který přijde pod naši střechu. Vyslyš, Pane. Ať není mezi námi na konci těchto shromáždění ani jedna slabá osoba.

⁵ A drahý Bože, prosíme za nás, kteří se v této hodině považujeme za církev, vyvolené, se všemi na celém světě, kteří vyšli z Babylonu a jsou spoluúčastníky tohoto obdivuhodného společenství v tomto posledním dni, Bože, požehnej naše srdce obzvláštním způsobem. Jsme skutečně lační, Pane a vyprázdnění ode všech věcí světa, o kterých víme. Pane, odložili jsme každé břemeno, které nás obklopovalo. Dej, abychom teď s trpělivostí běželi ten závod, který je před námi. Dej to, Otče. Ať jsme na konci tohoto shromáždění plnějšími, silnějšími a lepšími křesťany, než jakými jsme byli, když jsme sem vcházel. Ať se Bohu dostane všechna sláva, o to prosíme v Ježíšově jménu. Amen.

⁶ Pokládám to za velkou výsadu, dnes večer, na kterou jsem již po nějakou dobu čekal. Před několika dny jsem řekl své ženě: „Stávám se tak nervózním, když čekám, abych se dostal do modlitebny.“ Já prostě... mám jiné přátele, samozřejmě, že po celém světě, ale tady v modlitebně je to něco jiného.

Byl jsem vzat z tohoto prachu zde, když mi Bůh dal život tady na zemi; a myslím, jestliže On bude prodlévat, že zde taky budu někde pohřben. Až On přijde, tak mě tady někde najde.

⁷ Ale, když tak přemýšlím o Jeffersonville, vypadá to, jakoby v tom něco bylo. Onehdy jsem se cítil tak osamělý; řekl jsem své ženě: „Stýská se mi po domově, ale nevím po čem, ledaže po lidech modlicích se za mě.“ Povídám: „Nu, já budu... Jediná věc, o které vím, co udělat je, abych se vrátil a měl po několik dnů shromáždění, abych uviděl, zda bychom něco od Pána obdrželi, možná nám chce něco sdělit.“

A to velké, důležité téma, které je teď před námi, je „Manželství a rozvod.“ A když je zde nějaká otázka, musí zde být také odpověď. Nemůže tady být otázka, aniž by na ni nebyla odpověď. Nezáleží na tom, co to je, musí tu být odpověď. A bude-li Pán chtít, chtěl bych o tom zkusit promluvit tuto neděli ráno.

⁸ A pak, zítra večer, myslím, že budeme tady... Jak se ta škola jmenuje? (Bratr Neville říká: „Parkview.“ - vyd.) Posluchárna Parkview. Cože? („Parkview Junior High.“) Parkview Junior High. Kolik z vás ví, kde to je? Nu, myslím si, že to mají nějak označeno, nějaké směrovky, že ano, bratře Neville? („Ano.“) Budte... Je to tady nahoře, asi kilometr a půl a tam bude směrovka. Sjedete z cesty. Je to hezká, vyvýšená budova. Jsou tam místa, kde si můžete opřít ruce a dělat si poznámky ohledně toho, co si chcete poznamenat, a pomůcky ke psaní. Jsem si jist, že se vám to bude líbit o trochu víc, než když byste byli ve shromáždění nacpáni tady v modlitebně. Je tam spousta míst, spousta míst k parkování.

⁹ Myslím, že mají nějaký řád a my jsme museli slíbit, že to budeme dodržovat, a to, že tam nepřijdeme před půl sedmou. (Bratr Neville říká: „Ne, před půl šestou, abychom tam nebyli dříve, než o půl šesté.“ - vyd.) A kdy... („dveře se otevírají v šest třicet.“) Myslím, že by bylo dobré, přijít tam v šest třicet.

Oni tady mají ve městě ještě jinou posluchárnu, která má šest tisíc sedadel. Pokud se budeme chovat slušně, možná, že nám dovolí, použít někdy pro větší shromáždění i tu druhou, možná někdy letos v létě, až se vrátím ze zámoří.

¹⁰ Tak si myslím, že bychom tam mohli posadit... Kolik lidí bychom tam mohli posadit? (Bratr Neville říká: „Posadili bychom tam asi čtyři tisíce.“ - vyd.) Čtyři tisíce. Takže vidíte, budeme mít spoustu místa.

Nebude tam žádná tlačenice. Takže tam přijďte v šest třicet. A pak vejdem všichni ve stanovenou dobu, všichni najednou, a jsem si jist, že všichni budou mít dobré místo. Tam se (*podlaha*) zvedá asi takto a je to místo, kde si můžete psát a dělat poznámky, a tak dále. Začne to, bude-li Pán chtít...

¹¹ Ted' si myslím, dnes večer, ačkoliv je to střeďeční modlitební shromáždění, máme... Tohle místo je opravdu zaplněné, takže si myslím, že by bylo lépe, kdybychom tam byli již od zítřejšího večera. Pronajali jsme si to pro případ, že by zde snad bylo přeplněno, tak, abychom mohli jít tam. Ale já věřím, že to... ale myslím, že by bylo lepší jít tam, co myslíš ty, Bratře Neville, že bychom tam šli již zítra večer. Kolik z vás si myslí, že je to dobrý nápad? A měli byste tam spoustu místa. Je to již pronajaté, zaplatili to někteří bratři z tohoto sboru. Stálo nás to jen padesát dolarů za večer, což je velmi, velmi... Přál bych si, aby to tak bylo všude, abychom mohli usadit tolik lidí jen za padesát dolarů za večer, je to poměrně nová budova s pěkným pódiem. Ale my jsme...

¹² Samozřejmě, že uděláme sbírku, alespoň předpokládám. Nechceme, aby to ti muži zaplatili sami; my zaplatíme za... vrátíme jim to. Ale až zaplatíme naše výdaje a všechno, pak samozřejmě přestaneme vybírat. My ne...

¹³ Jsou-li mezi námi přesporní: je to naše zásada, abychom tu nezebrali o peníze, nedělali na lidi nátlak kvůli penězům. Necháváme kolovat talíř na sbírku, která je... Je to náboženský úkon. Častokrát jsem chtěl, abychom nenechávali tento talíř kolovat, ale to nejde. Vidíte? Protože dávání je částí našeho náboženství. Je to část našich povinností. Nezáleží na tom, jestli dáte jen deset centů nebo cokoli jiného nebo penny, všechno je to...

¹⁴ Vzpomínáte si, jak Ježíš sledoval vdovu, která Jej jednoho dne mījela a kde ti bohatí házeli velké dary ze svých pokladů do pokladnice. A ta vdova šla kolem, možná šla vedle ní hromádka hladových dětí a ona dala všechno, co měla: tři šarty¹. A Ježíš řekl: „Kdo dal více?“

¹⁵ Kdybych tam byl stál, řekl bych: „Nedělej to, sestro. My, podívej, máme spoustu peněz.“ Ale On jí nebránil. Vidíte? On věděl, že pro ni má něco většího na její další cestě. Takže, vidíte, vždyť přece měla svůj domov ve slávě, ke které kráčela. A On ji nezastavil. Nechal

¹ Lepton - nejmenší židovská mince

ji, aby tam dala ty své tři šarty, protože právě toto chtěla udělat. A to bylo... Musela to chtít udělat; s dětmi a byla to vdova a měla jen tři šarty na živobytí. Ona, ona to prostě musela chtít udělat. Takže chápete, jestliže lidé chtějí dávat, musíte jim dát možnost, aby to mohli udělat.

16 Ale já myslím na ty postávající a říkající: „Kdo dá padesát dolarů? Kdo dá dvacet dolarů?“ Myslím, že to je ke škodě vaší inteligenci. Já si myslím, že si lidé uvědomují, že provoz takového shromáždění stojí peníze. A nikdy bych svým manažerům nedovolil, aby to dělali. Řekl jsem: „Jakmile budete k něčemu takovému nuceni, pak je načase, abych se vrátil do modlitebny. Tedy, my nepotřebujeme něco takového dělat.“ Ale myslím si, že musíme nechat kolovat talíř na sbírku, abychom z toho udělali úplnou náboženskou bohoslužbu.

17 A tak bude pravděpodobně každý večer kolovat malý talíř na sbírku, pouze řeknou: „Dobrá, teď uděláme sbírku.“ A dají kolovat talíř, a to bude vše.

18 Myslím, že Pán vložil do mého srdce velice konkrétní poselství pro církev, které, jak Pán dá, každý večer přinesu. Několik dnů jsem se modlil. Nebudu se tím zabývat, avšak před několika dny se stalo něco velikého, opravdu velikého. A rád bych vám o tom řekl. Ale nyní, hlavní téma, kterého se dožadovali všichni, jak Billy říkal, je „Manželství a rozvod.“ Je to velké téma a já jsem nevěděl, jak k němu přistoupit. A tak jsem šel nahoru a začal se modlit a Pán se se mnou setkal. A já vím, že já... Neměl jsem to, ale Bůh mi to dal; a nyní to mám. Bůh mi dal správnou odpověď, vidíte a já vím, že je to pravda.

19 Ještě nevím přesně, ale možná v neděli poprosím naše sestry, aby prostě nepřicházely do shromáždění samy, ale ještě nevím. Bude to záležet na tom, zda budou vdané ženy chtít přijít se svými manžely. Budou tam sděleny některé velice závažné věci, pravda o nich a jak... Takže bychom to chtěli vyložit zcela ‚TAK PRAVÍ PÁN‘, abyste to pochopili. Pak víte, že je to Pravda. A já Mu věřím, že to udělá.

20 Před několika dny jsem jedl tam nahoře v restauraci a Jerry a všichni se na vás všechny moc těší. Řekli: „Dobrá, my...“ Jeden z těch hochů tam řekl kamarádovi: „Tento týden vyjdu docela dobře,“ povídá, „mají... Nebo tyto dva týdny.“ Řekl: „Mají tu shromáždění, basketbal nebo něco takového.“ Pak pokračoval: „Branhamovci tam zezdola budou mít shromáždění.“ Řekl: „Budu stravovat spoustu lidí.“ To jsem byl v Ranch House, v tom jednom domě tam nahoře. A oni byli... opravdu milí.

²¹ Já si vás všech cením, protože se určitě nechlubili a říkali o vás hezké věci.

²² Onehdy ráno mě potkal u Ranch House manažer. Přijel jsem tam asi o půl třetí z Arizony. A on řekl: „Bratře Branhamo,“ řekl, „slyšel jsem, že budeš mít další shromáždění.“ Pokračoval: „Sehnal jsem si ještě mimořádnou pomoc,“ řekl. Pak řekl: „Pak bych chtěl ještě říci, že lidé, kteří odtud přicházejí,“ říká, „jsou opravdu milí lidé.“ Nuže, byl to pro mne velmi hezký pocit, vidíte.

Protože, konec konců, jako bych cítil, že jste mé dítky a já... nebo spíše děti. A tak já... Dítka, to se vztahuje ke koze a vy nejste kozí. Vy jste má jehňátka. Jak zní tohle? Jste beránci Páně, které mi dovolil krmit. A já doufám, že to bude... že On mě to nechá stále dělat. Pokračujeme v cestě...

²³ A ohledně „Manželství a rozvodu,“ o čemž jsem chtěl mluvit od doby, času těch „Sedmi pečeti.“ Vy znáte to tajem... Všechna tajemství měla být odhalena otevřením Sedmi pečeti, všechna tajemství Bible. A teď tak přemýšlím, když stárnu, myslím, že já... Myslel jsem, že by bylo lepší to nahrát na pásku, kdyby se mi něco stalo, pak by se církev pozastavovala: „Zajímalo by nás, co měl na mysli. Co by řekl?“ A všechna ta témata, která se zdají být tak těžká; myslím si, že s pomocí Páně vám je zkusím přinést. A když se pak něco stane a když se stane, že odejdu dříve než On přijde, vy to budete mít zaznamenáno.

²⁴ Myslím, že jsme vydali několik nových knih. Vidím sestru Vayleovou; nevím jestli je doktor tady nebo ne. Je tady, sestro Vayleová? Pravděpodobně je ve shromáždění. Nevidím ho. Ale, ó, ano, tam vzadu. Bratr Vayle napsal knihu a to je... Myslel jsem, mám pocit, že říkali, že dvě. Bratře Vayle, je to pravda, máš tady teď dvě? Dvě knihy. Teď nevím, já... Porozuměl jsem tomu tak, že má každý dostat po výtisku. Takže já... Pokud vy... Tak jsem tomu porozuměl. Možná se mýlím.

²⁵ A pak tedy Sedm církevních věků bylo dokončeno (je to tak, bratře Vayle?) a jsou nyní v tisku. Já vím, že byste je chtěli dostat, protože odpovídají na spoustu otázek, které jsou ve vašich srdcích. A pak tedy otevření Sedmi pečeti, víte, v knize, tak, aby si každý mohl číst tak, jak chce, aby tomu rozuměl a mohl to studovat. Myslím, že když je to napsáno, pokud to...

²⁶ Nejdříve to vezmeme přímo z pásky, tak jak to bylo napsáno nebo namluveno. Víte, jedna věc je kázat a napsat knihu je druhá věc.

Všimněte si, jak jsem se dotkl toho tématu, jak jsem vám řekl, rozuměli jste, řekl jsem: „Nyní, semeno hada,“ vidíte.

Takže, čtenář této knihy, když to vezmete, si řekne: „Co je to semeno hada?“ Chápete? A nebudou to vědět. Pokud se stane, že se to dostane na takové místo jako je Princeton nebo tak, tak si budou myslet, že jsme neinteligentními lidmi.

A tak mi s tímto bratr Vayle trochu pomohl, aby udržoval linii té jedné myšlenky a postavil ji gramaticky správně. Jsem si jist, že moje gramatika, že by... Že by jim byla záhadou, určitě. Takže... bratr Vayle je na tohle skutečně dobrý, je jako...

²⁷ Tam tedy, myslím našeho vzácného bratra, nechal se tím zřejmě inspirovat a řekl, že také mimo těch napíše několik vlastních knih. A tak napsal jednu, která se myslím jmenuje: Prorok dvacátého století a ta druhá: Laodicejská církev nebo tak nějak.

²⁸ Billy mi dnes večer řekl, že jich dnes přivezli několik tisíc; někdo je přivezl z Texasu. A tak tam všichni budou. Myslím, že to oznámí, ať jsou odkudkoli. Myslím, že je to sponzorováno. Nejsem si jist. A pokud ano, samozřejmě, že budou mezi vás rozděleny zadarmo, uvidíte. Doufám, že se vám to bude líbit. A pokud ano, potřebste bratru Vaylemu tam vzadu rukou a řekněte mu, jak moc si toho ceníte. Sám jsem to ještě nečetl. Kdybych je četl, možná bych o nich změnil svůj názor, ale tento týden, pokud budu moci, si je pokusím přečíst.

²⁹ Dnes je středa večer, naše setkání oficiálně začne až zítra večer. Ale myslím, že když jsem dnes mezi vámi, já bych stejně nevydržel doma, když vím, že vy všichni jste tady. Já... jako když, znáte to, přijdou někteří vaši příbuzní, víte dobře, jak běžíte dolů až na konec ulice, abyste se s nimi přivítali. A já jsem myslel, že bych prostě seběhl dolů a přivítal vás v Jeffersonville. Takže tento poslední týden jsem...

Ne, promiňte, bylo to asi před třemi týdny, co jsem se vrátil domů. Byl jsem venku a zkoušel jsem... Byl jsem na několika shromážděních tam v Arizoně a vrátil jsem se a snažil jsem si odpočinout. Šel jsem lovit a ulovil jsem pumu², oficiální rekord Arizony. Běžel jsem za ní asi třicet dva kilometrů lesem, abych jí dostal.

³⁰ Ale pak při pomyslení, že jsem na to nikdy nepomyslel, když jsem byl malým klukem... Chci vám jenom ukázat, jak se tyto věci dějí, to malé místočko, které nám Pán dal tam po ty měsíce, které se tam

² Puma - druh americké kočkovité šelmy

budeme zdržovat a školu pro děti. Byl jsem malý kluk. Myslím, že Jimmy Poole je dnes večer tady, možná, že i jeho otec, velký Jim, je zde. Chodili jsme spolu do školy a pamatuji si, jak jsem tam seděl, jako malé otrhané děcko v botách, v teniskách a prsty mi z nich vyčuhovaly; od jednoho jsem si půjčoval papír a od druhého tužku...

³¹ Psával jsem básničky. A paní Woodsová mě dnes přinutila zarecitovat na pásku něco o mém starém Fordu, víte a je to velmi dobré. Ona tedy řekla: „Nu, měl byste to poslat panu Fordovi.“

Odpověděl jsem: „Věřím, že je v tom mnoho pravdy,“ o tom, jak to drnčí vpředu a jak převodovka cení zuby a řazení je jak čínský hlavolam. Ale já... Je to... Ale já vždycky říkám: jediná věc, kterou musím udělat, je spočítat, jestli to má všechny čtyři pneumatiky a zatočit s tím tak, aby to nastartovalo a pak jen nasednout. Řekl jsem: „Bylo dobré, když jsem s tím vyjel na kopec, jel jsem opravdu pomaloučku a říkal jsem si: ‚Myslím, že mohu, myslím, že mohu, myslím, že mohu.‘ Pak jsem sjížděl na druhou stranu a říkal jsem si: ‚Myslel jsem, že bych mohl, myslel jsem, že bych mohl.‘“ Vidíte?

Takže, takhle nějak stoupáme na kopec, jako v Poutníkově cestě. Tak my...

³² Měl jsem malou báseň, kterou jsem napsal, asi takto. Bylo v ní řečeno... Uvažte, bylo mi teprve dvanáct let. Stál jsem tam nahoře a díval se do kaňonu; a přemýšlel jsem, že ten lev bude právě tady v obývacím pokoji a bude se dívat oknem ven, skrze skleněnou tabuli. Přemýšlel jsem nad malou básničkou. Vrátil jsem se k ní a oživil si ji asi takto.

³³ Jen uvažte, jak Bůh... Věříte, že Bůh je v každé inspiraci? (Shromáždění říká: „Amen.“- vyd.) Bůh musí nechat vzniknout písničky. Věříte, že je Bůh v písních? („Amen.“)

Řekl to Ježíš. Odvolával se na Davida: „Nevíte, co řekl David v Žalmech, ne? To nemá...“

³⁴ Vezměte si ukřižování. David to opěvuje ve 22. žalmu: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil? Mohl bych sečíst všechny kosti své. Zprobjeli ruce mé i nohy mé.“ Víte, to byla píseň. „Žalm je píseň.“

³⁵ A jen sledujte, jak se to v té básni uskutečnilo. Stojíc tam jako malé vetché dítě s vypůjčeným listem papíru, řekl jsem:

Jsem osamělý, ó, jak osamělý

*tam na vzdáleném jihozápadu, padají stíny
hluboké na obzoru,
na horském hřebenu.*

*Plížícího se kojota zřím
v červácích, ranních oparech; šedého vlka řvát
slyším,
kde dlouhorohý skot pase se.*

*Někde v kaňonu temném slyším řvaní lva,
v pohoří Katalina,
vzdáleném na pomezí Arizony.*

³⁶ O čtyřicet let později zase sedím v tom kaňonu a ten lev se mi dívá přímo do tváře.

Ó Bože, tam někde za řekou je Země, přátelé! Prostě tam musí být. Vidíte? Mohli bychom o tom mnoho vyprávět. Všechny tyto věci nejsou jen mýty; jsou... Jsou skutečné. Jsou to skutečnosti. Jsem tak rád, že tady mohu dnes večer být, být s těmito lidmi a očekávám, že Tam s nimi budu navždy žít, kde již nebudou nemoci nebo smrt nebo odloučení. A cestování již pro nás nebude nic znamenat.

³⁷ Teď, myslím si, že žádné shromáždění není úplné bez čtení Slova a trochy...

Bratře Neville, právě jsem přišel nahoru. Billy mi řekl, že jsi chtěl, abych promluvil. Je to tak, bratře Neville? (Bratr Neville říká: „Amen. Ano. Jistě.“ - vyd.) Jo, možná, že to беру trochu moc jako samozřejmost, ale cítil jsem, že to bude dobré. („Dobře, amen! Jistě, mluv!“)

Tak, teď, vy, kteří máte písně a ty věci, domluvte to s bratrem Nevillem, když chcete zazpívat. Udělejte si asi půl hodiny přípravu, ať se dostaneme k těmto skutečně hlubokým poselstvím a uvidíme, co si Pán přeje dělat. A já prostě důvěřuji...

³⁸ Já věřím, že máme pravdu. Jsem s tím spokojen. Věřím, že pšenice je naprosto zralá, že se od ní oddělují plevy, víte o tom?. Vidíte, mohu na to udělat zítra večer takovou malou předeheru, jak se odděluje pleva od pšenice. Ale pšenice musí ležet v přítomnosti slunce, aby dozrála. Tak, proto jsme tady, přátelé, zůstaňte v přítomnosti Syna, dokud tato naše malá skupinka, dokud nedozraje pro Krista, až

se stane chlebem na Jeho stole. To je to, co chci, aby udělala.

³⁹ A nyní, než přistoupíme ke Slovu, po přednesu básní, a tak dále, znovu se pomodleme. Pak si přečteme text.

⁴⁰ Drahý Ježíši, pomoz nám dnes večer v těchto několika slovech, když tu očekáváme na Tebe. Prosíme za to, aby Tvoje milost a milosrdenství byly s námi, Pane. A obměkči naše srdce; odstrañ všechny plevy, ostny, bodláky, nech požehnané sluneční světlo Boží dopadnout na Slovo, Pane. A ať máme skvělé shromáždění a ať by mezi námi nezůstala ani jedna nezachráněná osoba, a ať všechny děti jsou v království Božím. Ti, kteří nejsou pokřtěni Duchem, ať Ho přijmou, Otče. Ať všechna velká tajemství, která bychom měli znát v tomto věku, Pane, ať jsou nám odhalena a my uvidíme tu Boží jednoduchost tak, abychom věděli, jak se máme sami chovat a jednat, korigovat sami sebe, a přivádět údy svého těla do poslušnosti Slova, abychom věděli, jak máme v nynějším dni žít, kdy se Pán Ježíš přibližuje.

⁴¹ Když čtu z Tvého Slova dnes večer, Pane, mohl bych při mém omezeném vzdělání, být schopen číst některá slova a možná špatně vyslovit ostatní. Ale, Pane Bože, jen Ty jediný z toho můžeš vyvodit souvislost. Ty jsi Ten jediný, který to může udělat. To lidská bytost nikdy udělat nemůže; je to ve Tvých rukou, Pane. Takže nám každý večer dej ty věci, které se skrývají ve Tvém Slově, abychom mohli být lepšími křesťany, a žít podle času, ve kterém žijeme, jako vzorní křesťané. O to Tě prosíme ve jménu Pána Ježíše. Amen.

⁴² Nyní, chci, aby si mnozí z vás našli ve svých Biblich knihu Jonáše. Je to... Vždycky mluvíme o Jonášovi jako o odpadlíkovi, a tak dále. Já jsem se Jonáše vždycky zastával. Nevěřím, že Jonáš byl odpadlíkem. Já tomu opravdu nevěřím. Věřím, že je to jen... My to tak někdy užíváme, říkáme: „On je Jonáš.“ Kdybychom ale... Již jsem o tom mluvil, že z jiného pohledu, když jsem si říkal, co míním o Jonášovi, jak se to stalo.

I stalo se slovo Hospodinovo k Jonášovi synu Amaty, řkoucí:

Vstaň, jdi do Ninive města toho velikého, a volej proti němu; neboť jest, vstoupila nešlechtnost jejich před obličej můj.

Ale Jonáš vstal, aby utekl do Tarsu od tváře Hospodinovy. A přišed do Joppe, našel loď, ana jde do Tarsu, a zaplativ od ní, vstoupil na ni, aby se

plavil s nimi do Tarsu od tváře Hospodinovy.

⁴³ Není to smutný konec? Muž prchající z přítomnosti Boží, a to je moje téma.

⁴⁴ Nyní, prvně se zamysleme nad tímto. Jonáš byl... Důvod, hlavním důvodem, podle mého přesvědčení, že udělal tuto velkou věc, bylo to, Jonáš byl žid. A byl požádán, aby šel do pohanského města, aby proti němu povznosl hlas; myslel si, že nebude přijat, protože si pohané budou myslet: „Co má tenhle žid s námi společného?“ Ale všimněte si, je zde jiná věc, která nám tady dává možnost uvidět velkou věc, že Bůh není jen Bohem Židů, ale je také Bohem pohanů. Je Bohem pro všechny lidi.

⁴⁵ Prostě si vybral Židy. Židé byli nazýváni Božím vyvoleným lidem. Byli vyvoleni z jistého důvodu. A to bylo z toho důvodu, aby jim dal Zákon. A oni ho nemohli dodržet. A On prostě skrze tyto lidi ukázal, že Zákon nemohl být dodržen a že On byl Bohem spravedlnosti. Zákon vyžadoval spravedlnost, ale v Zákoně nebylo milosti k tomu, aby mohli být lidé vysvobozeni. Trest nebyl Zákonem zaplacen, ale bylo zapotřebí milosti, aby byl zaplacen trest, pod který nás Zákon uvrhl.

⁴⁶ A Jonáš, jeden z menších proroků Bible, byl zde povolán kvůli tomu, aby šel do toho města.

A tady najdeme obraz nás všech. Každý z nás obvykle od něčeho utíká. Vyhýbáme se, utíkáme od odpovědnosti, a tak dále. Jsme k tomu všichni náchylní. My jsme náchylnější utéci, než stát a stavět se tomu na odpor. Vidíte, my pouze... my shledáváme, že utíkáme.

Někdy sami vidíme, že jsme náchylní k tomu, vyhýbáme se práci. Nechceme, nechceme pracovat. Někteří lidé si prostě myslí, že mohou žít bez práce. Ale, myslím si, že to byl Šalomoun, kdo řekl, že bychom mohli najít odpověď při sledování mravence.

⁴⁷ Víte, malý mravenec, bylo mi řečeno, kdyby každý mravenec nepracoval a jen se válel, tento mravenec by v zimě nejedl. Takže všichni musí pracovat.

⁴⁸ Je spousta věcí, které musíme dělat, máme příliš mnoho zodpovědnosti, kterým musíme čelit. Každý musí čelit jisté zodpovědnosti.

⁴⁹ Když dojdete k tomu, abyste si vybrali manželku, kterou si vezmete nebo vybrali svého manžela, museli jste to dělat zodpovědně. Musíte si pamatovat... Možná, že postavíte dům; je to hezký dům. Pak

si pamatujte, jako vdaná žena, musíš přemýšlet, že jsi zodpovědná za výchovu dětí. Musíš vzít v úvahu, že tyto krásné, uhlazené stěny budou časem mít všude malé, špinavé otisky rukou. Pak budeš zodpovídat za vzdělání svých dětí. Budeš mít zodpovědnost za ošacení a živení jich.

50 Všechno je zodpovědnost. A je snadné, když na nás doléhají zodpovědnosti, se jím vyhnout. Zjistíme, že manželství je zodpovědnost, a to po všech stránkách.

51 Dokonce častokrát přicházíme na to, že... Je těžké to říkat, ale je to pravda, že se duchovní častokrát vyhýbají zodpovědnosti, aby se zastali pravého Božího Slova, když jsou s Ním konfrontováni. Budou se této zodpovědnosti vyhýbat. Když je pravda Božího Slova postavena tváří v tvář lidskému jedinci, máme... raději se ji budeme vyhýbat všemi možnými prostředky.

52 Právě jsem mluvil ke svému malému synovci. On je katolík a on... Já jsem toho chlapce zde pokřtil před několika lety ve jméno Ježíše Krista a pak se dal dohromady s nějakou dívkou, a stal se z něj katolík. Držel jsem ruku jeho matky, když tady umírala. Řekla mi poslední slova: „Postarej se o Melvina.“ On měl právě sny. On prostě nemůže... Každý, každý den, minulý týden měl sen. Řekl: „Šel jsem do tvé modlitebny, strýčku Bille a ty jsi tam stál a kázal. Rozběhl jsem se, abych začal s vyznáním (*hříchů*). Pak jsem se probudil.“ Řekl: „Udělal jsem chybu.“

Řekl jsem: „Melvine, k tomu není třeba žádného výkladu. Tvé místo je tam dole, kam patříš.“ Je to tak. Vidíte?

53 Ale čelit zodpovědnostem, to někdy potřebuje hroší kůži, abychom to zvládli. Někdy jako otec, čelíš zodpovědnosti, dát dětem výprask. Nechceš to těm malým tvorečkům udělat. Ale jako otec nebo matka musíš mít zodpovědnost za výchovu toho dítěte, protože Bible říká: „Ušetři prut a zkazíš syna.“ A to obstojí před každým psychologem na světě. Zůstane to Boží pravdou. Kdyby se tohle více praktikovalo, neměli bychom tolik zločinnosti mládeže a nesmyslu a hniloby, jako je tomu dnes. Ale staré zlaté pravidlo domova bylo dávno zlomeno a dnes si děti mohou dělat, co chtějí.

54 Ale jak jsem řekl, dokonce i duchovní, když se setkají tváří v tvář s Pravdou, tak od ní utíkají. Vidíte, oni jsou, právě musí... Zdá se, že je tady něco, s čím se nechťejí střetnout.

55 Mnohdy na jiných místech přišli lidé a říkali: „Vím, že je to správné, bratře Branhame, ale kdybych to udělal, vykopli by mě

z církve.“ Co z toho? Když to neuděláš, vykopnou tě pak Tam nahoře. Takže zřejmě někde musíš být vykopnut, vidíte. Takže bys mohl, namísto utíkání před tím, postavit se tomu na odpor a říci: „Dobrá, půjdu tam. Nebudu se vracet.“ Vraťte se, jistě, poslechněte si o tom ještě něco víc.

Ptejte se na Písma. Ježíš řekl: „Zkoumáte Písma, neboť se domníváte, že v nich máte věčný život, a ona svědčí o Mně.“ Ale zjišťujeme, že se s tím nemohou vyrovnat.

⁵⁶ Jste-li přivedeni do přítomnosti Boží a vidíte, že Bůh něco zaslíbil. Pak je tím slibem vázán. A když On ten slib skoro splní, pak se lidé obávají té zodpovědnosti vyrovnat se s Poselstvím na tuto hodinu. Nacházíme to všude.

⁵⁷ A co vy, luteráni? Kolik luteránů se obávalo — bálo se Lutherovy pravdy, když přišel s ospravedlněním? Podívejte se, co vás to stálo, možná váš vlastní život, abyste vyšli a vyznali Ježíše Krista a stali se luterány.

⁵⁸ Podívejte se, vy metodisté, jak to bývalo, byli jste nazýváni svatými povaleči. Myslím, že jste to věděli. A když se nacházeli pod působením Ducha a cukali sebou sem a tam. Říkali, že mají „cukání.“ Ne, to nejsou letniční; to byli metodisté, už dávno. A oni sebou cukali a třásli se a padali pod mocí Boží. A stříkali jim vodu do obličeje a ovívali je vějíři, mysleli, že zemřeli. A tak jste byli považováni za bandu svatých povalečů. Ale vy jste museli, vaše matky a otcové, To museli buď přijmout, vyrovnat se s tou pravdou a fakty nebo to odmítnout.

⁵⁹ A co vy letniční, kteří jste přijali znovunavrácení darů, když přišel křest Ducha Svatého s mluvením v jazycích a s dary Ducha, přicházejícími zpět do církve? Proč vás chtěli metodisté vykopnout, a opravdu to udělali? Ale vy jste se s tím museli vyrovnat. Existovalo něco, co jste museli udělat.

A co ten sporný bod, když vyšel najevo křest ve jméno Ježíše Krista a vy jste viděli, že je to pravda? Musíte se s tím nějak vyrovnat.

Máte zodpovědnost, všichni ji mají, a vy k tomu musíte zaujmout postoj. V pořádku.

⁶⁰ A když pak vidíte, třeba dnes, že když Slovo Boží zaslíbilo tyto věci, o kterých víme, že se plní, pak máme zodpovědnost, buď se s Tím vyrovnat nebo od Toho utečeme. Máte... Nemůžete prostě zůstat

neutrální. Musíte s Tím něco udělat. Říkali... Musí být učiněn nějaký pohyb. Nemůžete vejít těmito dveřmi do církve a vyjít ven stejní, jako jste sem vešli. Jste buď mnohem dál nebo blíž k Bohu, pokaždé, co přijdete nebo odtamtud vyjdete.

⁶¹ Jak je lidem snadné se těmto věcem vyhýbat. A chci, abychom přemýšleli o těchto věcech, když zítra začneme oficiální bohoslužby, chci, abyste si všimli, že když je něco před něco stavěno, pokud vy... jestli je na to otázka... jestli kvůli tomu vyvstane otázka, je na to také odpověď.

⁶² Řekněme například, řekl jsem, že jedu na západ a vy jste mi ukázali tuto cestu. Dobrá, víte, že poběžím přímo a minu svůj cíl, jsem příliš... jsem na severozápadě. Nu, co když mi někdo ukáže tuto cestu a já půjdu tudy? Znovu minu svůj cíl; půjdu na jihozápad. Tak dlouho, dokud je zde otázka, která cesta vede na západ, musí někde být správná odpověď.

A když nás tyto otázky staví před Biblické pravdy, musí někde být správná odpověď. Jistě. Musí někde být.

⁶³ A když nám je Něco předkládáno, myslím si, že místo útěku a zvolání: „Ó, to je nesmysl, nemohl bych něčemu takovému věřit! Nemohl bych tomu věřit!“ Proč si raději nevezmete Bibli, neposadíte se a nevyrovnáte se s tím. Studujte to. Teď jste na shromáždění, abyste si to obhlédli. Abyste si to sami překontrolovali se Slovem. Zkontrolujte slovo za slovem. Jedině tak je přimějete říci pravdu od 1. Mojžíšova po Zjevení.

⁶⁴ Kristus je zjevením celé Bible. V Něm, Kristu, všechna plnost — naplnění všech biblických proroctví se nepodmíněně potkávají v Ježíši Kristu, protože On byl Bohem zjeveným v těle.

⁶⁵ Když objevíme tyto věci, když jsme před něco stavěni a přijdeme na shromáždění a vidíme moc Boží působící a dělající věci a dělající nadpřirozené věci a vidíme to na vlastní oči a podíváme se do Bible a vidíme, že to bylo na tuto hodinu zaslíbeno; pak když vidíme tyto věci, pak jsme stavěni před odpovědnost přijmout to, mám na mysli, jako pro sebe samé.

⁶⁶ Nyní s tím hodně lidí sympatizuje, hodně lidí říká, že je to správné. Ale to neudělá, co... To není věc, za kterou jste zodpovědní. Jak jsem řekl, co kdyby tady...

⁶⁷ Kdybych já byl mladým mužem hledajícím manželku, kterou

bych si chtěl vzít; a tady stála dívka, která by měla vše, co bych si představoval, že by měla žena mít. Morálně by byla královnou, roztomilá a milá osobnost, opravdová křesťanka, prostě všechno, na co bych jen pomyslel, aby mi byla dobrou manželkou. Nehledě na to, že jsem řekl, jak byla dokonalá, nebyla by moje, dokud bych ji nepřijal i se zodpovědností za ní, jako za svou manželku.

⁶⁸ To je to stejné jako s poselstvím. Mohli jste říct: „Je to správné nebo toto, tamto nebo něco jiného.“ Říkám: „Sympatizuji s tím. Věřím, že je to pravda.“ Ale vy to musíte přijmout; musí to být součástí vás a vy musíte být součástí toho. Musíte... Pak je to vaše.

⁶⁹ Když si vezmete tu určitou ženu, kterou jste si vybrali, pak jste jedno.

A stejné je to s Kristem. Když Ho vidíte, jak se projevil a stal se skutečností, pak jste Jeho součástí a On je vaší součástí. A společně jste částí poselství.

⁷⁰ Ó, kolik denominačních lodí pluje do Tarsu, jako Jonášové těchto dnů, asi devět set z nich, lodě, které si vyberou snadnou cestu. Nechtějí se s tím vyrovnat.

Jonáš se s tím nechtěl vyrovnat, s tím, aby šel k pohanům. Nechtěl tam přinést to tvrdé poselství: „Za čtyřicet dnů zemřete, pokud nebudete dělat pokání.“ Nenáviděl to. Myslel si: „Je těžké si domyslet, co by mi pohané udělali.“ Ale musel se s tím vyrovnat. Vidíte? Ale nasedl na loď pohodlné cesty a jel do Tarsu, vlezl si do podpalubí a usnul; vybral si snadnou cestu.

⁷¹ Je to populární cesta pro lidi. Je to snadná cesta. Je snadné, vybrat si cestu, kde tě všichni budou plácát po zádech a říkat, že jsi dobrý chlapík: „A to je *tak-a-tak* a zaručeně“ a svět se na tebe bude dívat. Je snadné jít touto populární cestou.

Ale když musíte udělat něco odlišného, když musíte stát za svým přesvědčením, o kterém víte, že je pravda, to je ta těžší část, kde to půjde proti srsti.

⁷² Jak často jsem zpíval tu starou píseň:

*Jak lehké plout na klidném moři,
důvěřovat v sílu mocné paže Jahve.*

Ale, ó, co když vlny začnou bouřit, začne foukat vítr a bičovat vlny, co

uděláte pak?

⁷³ Něco takového, jak mi jednou bylo vyprávěno o jisté dámě, která to řekla za doby koní a kočárů, že se jí splašil kůň, když jela z kostela. Zeptali se ji: „Co jsi dělala?“

⁷⁴ Řekla: „Spoléhala jsem na Pána teprve, až se utrhly opratě.“ Nuže, právě tehdy je čas, abyste spoléhali na Pána, poté, co každé... poté, co se utrhly opratě. Spoléháte na opratě, dokud se neutrhnou. Ano.

⁷⁵ Zjišťujeme, že je spousta snadných cest, kterými můžeme jít, lodě, které plují do Tarsu, protože je to pohodlné, nemít zodpovědnost. Prostě to jen tak projde, všechno je před vámi; všichni vás mají rádi. A všichni, vy jste... Není nikdo, kdo by s vámi nesouhlasil; vy souhlasíte se všemi. Nuže, pokud to není nějaký hadr na nádobí (Opravdu! Ano!), kterým se postrkává a hází! Mně nezáleží na tom, kdo jste, za čím stojíte... Skutečně, rozumně uvažující lidé budou o vás smýšlet lépe, pokud budete stát za svým přesvědčením, co je správné. To je pravda. Nestarejte se...

⁷⁶ Vezměte si například nějakou ženu, nemusí být zrovna moc atraktivní, ať je čímkoli; ale jestli ta žena stojí za principy ženství, ať stojí jako dáma; a jestli muž má v sobě špetku muže, on se za ni postaví. Jistěže. Jistě, my si ceníme, když někdo něco má a věří, že je to pravda a bude si za tím stát, o čem je přesvědčen, že je to správné.

⁷⁷ Jak hrozné to je. Příliš hodně dnešních křesťanů, kteří jsou hebcé namydlení a všechno možné, až si usmyslí, že vše, co je třeba udělat je, připojit se k církvi, někam chodit, zapsat své jméno do knihy nebo udělat něco malého, skákat nahoru a dolů, křičet nebo něco takového a budou to nazývat křesťanstvím.

Křesťanství je každodenní tvrdý život, žití pro Boha... v tomto současném světě. Je to neustále spalující oheň a láska Boží v srdci, což tě rozněcuje a nutí jít mezi lidi a obracet je ke Kristu. Odpovědnost!

⁷⁸ Ale je jednoduché jít tou cestou, kterou kráčí svět. Je jednoduché nechat se unášet proudem.

Běžte ven a sedněte si do vaší loďky na řece. Chopte se vesel a začněte veslovat proti proudu; je to zdlouhavé a jde to těžko. Jednou nezaberte vesly a uvidíte, jak rychle míjíte stromy, jedete dolů, ale dívejte se, kam jedete!

Když věci klidně plynou, zapamatujte si, blížíte se k vodopádům.

Blížíte se k vodopádům a nebude to dlouho trvat, než se z nich zřítíte. Nechat se unášet světem, jednoduše po proudu, to přece nechcete. Nikoliv. Ale vy musíte přijmout vaši zodpovědnost.

79 Nyní, vy tomu věříte a máte... Myslíte si, že je to pravda.

80 Je to zodpovědnost, kterou nám dal Bůh, abychom dnes přinesli toto poselství! A jak stárnu a vím, že se mé dny krátí, cítím větší zodpovědnost, než kdykoli před tím, protlačit to kupředu. Musíme to udělat! Musíme to dělat všude, kam přijdeme a zvěstovat to poselství; a říkat lidem, že Ježíš Kristus přichází, že On je Bůh a že On brzy přijde. Na světě již není žádná jiná naděje, než Pánův příchod.

81 Když se tak dívám zpět na několik mých přátel, kteří byli tam nahoře se mnou, když anděl Páně... Tito chlapci, kteří zde sedí, věřím, že našli místo, kde se to tam stalo. Pamatujte si, co Pán tehdy řekl bratru Woodsovi. Když jsme vystupovali nahoru na kopec. Tak trochu jakoby plakal, protože jeho žena byla nemocná. A Pán řekl: „Vezmi ten kámen a vyhoď ho do vzduchu a řekni: ‚TAK PRAVÍ PÁN!‘“ A já jsem to udělal. A bratr Woods zde sedí jako svědek.

82 Řekl jsem: „Bratře Woodsi, nebude to dlouho trvat a něco uvidíš.“ A příští den, když jsme tam stáli všichni pospolu... A ta skupina mužů zde stojí zrovna dnes večer.

83 Byl tam mladý kazatel a on byl... Všiml jsem si... Potkal jsem ho poprvé ten večer předtím. Byl v našem táboře. Šel s námi nahoru. Řekl mi: „Bratře Branhame, vídáváš vůbec někdy vidění i venku na takovém místě, jako je toto?“

84 Odpověděl jsem: „Ano. Ale sem nahoru přicházím, abych tomu unikl, abych si trochu odpočal.“ On řekl... „Dobrá,“ řekl jsem, „já... Samozřejmě, že mi On i zde ukazuje věci.“ Pokračoval jsem: „Právě tam za kopcem se zjevilo sedm andělů.“

On řekl: „Jo, rozumím.“ Povídá: „Byl jsem jedním ze sponzorů tvého shromáždění v Kalifornii.“

Řekl jsem: „Dobrá, jsem opravdu rád, že to vím.“

85 A jak jsme tam tak stáli, prostě jsem se rozhlížel a spatřil jsem takového mohutného doktora a díval se mu do očí a slyšel jsem, jak říká: „O to oko přijdeš, protože je v něm alergie. Léčil jsem to dva roky, ale ty o to oko přijdeš.“

Řekl jsem: „Ty ses mě na to zeptal proto, že ti onehdy tvůj lékař řekl,

že přijdeš o oko.“

A on řekl: „Je to tak,“ a takto se rozhlížel.

⁸⁶ Viděl jsem jeho matku, jak si sundává punčochu a ukazuje nohu s malými nádory, které měla mezi prsty a po celé noze od spodu až nahoru; a řekla: „Jestli uvidíš bratra Branhama, řekni mu, aby se za to pomodlil.“

A já jsem řekl: „Tvá matka odkryla svou... takto vystrčila nohu a řekla, že měla... má malé nádory na všech svých prstech, a tak; a řekla: „Přiměj bratra Branhama ať se pomodlí.““

On řekl: „Bratře Branhame, to je pravda.“

⁸⁷ Ohlédnul jsem se. Když jsem to udělal, viděl jsem ho tam stát a dívat se na mě takto jasnýma očima. Potkal jsem ho letos na podzim v táboře; měl lepší oči než kdokoliv jiný. Pán ho uzdravil a je v pořádku.

⁸⁸ Když jsem tam stál, Pán mi řekl a ukázal, co se stane. „Soud se připravuje postihnout Západní pobřeží.“ On řekl: „Běž tam, blíž k ohništi.“

⁸⁹ Měl jsem v ruce lopatu; šel jsem tam. Vy všichni znáte bratra Roye Robersona. Dnes tady pokud vím, není; je někde v Arizoně. On je zde předsedou správní rady a vím, že je veterán. A něco se mělo stát; bylo opravdu krásné, klidné ráno, asi deset hodin. Všude kolem byli kluci, asi deset nebo dvanáct z nás bouralo stany a stahovalo kůže z divokých prasat, a tak dále. Tak my... Obešel jsem to a povídám: „Roi, rychle se schovej. Něco se chystá.“ Více jsem mu nemohl říci. Ale právě, když jsem se tam dostal...

Právě v té chvíli přišla z nebe vichřice od Boha a jakoby úder hromu otrásl vrcholy a vrazila dovnitř té hory, rozdrtila kolem ní vodorovný pruh horniny, bylo to asi dva metry nad moji hlavou, odsekla vršky stromů, když se ta skála uvolnila. Zvedla se nahoru a znovu slétla dolů s dalším velkým křtem a narazila do hory, a takto z ní odfoukávala kameny. Tak to udělala třikrát a pak vystoupala nahoru.

Bratr Banks ke mně přišel a řekl: „To je to, o čem jsi mluvil včera?“

Řekl jsem: „Ano, pane, to je přesně ono.“ Vidíte?

⁹⁰ Dva dny nato se skoro potopila Aljaška. A od shora dolů byly na západním pobřeží bouře a nárazy větrů a všechno možné. A jednou sklouzne do oceánu. Je to tak. Co to je? Žijeme v hodině Pánova

příchodu.

⁹¹ Když vidíme povstávat izmy a ostatní věci, pak víme, že na to někde musí být správná odpověď.

V této zemi jsou lidé, kteří odcházejí do jeskyní, a tak dále: „A 16. března,“ četli jste to v novinách, „přichází Pán.“ Vy víte, že to tak není.

Ježíš řekl: „Žádný člověk nezná minutu nebo hodinu.“

⁹² Když vidíme všechny tyto věci, ty věci se stanou takto a takto, tak tady někde musí být pravdivá odpověď. Musí zde být pravda. Je zde jeden východ; a jeden západ; ale je zde taky jeden jihovýchod a severozápad nebo něco takového. Ale někde musí být pravdivá odpověď na problém. (Prázdné místo na pásku-vyd.)

⁹³ Vyhnout se tomu? Musíme lidem říci, že žijeme v hodině příchodu Syna Božího. My to chceme sledovat a Bůh — být při tom po celou dobu, připraveni dát lidem správnou odpověď.

⁹⁴ Vždycky to tak bylo. Bylo to v lidech, aby se vyhnuli a odešli od Boha, už od Adama v zahradě Eden. Když byl Adam v zahradě Eden, když byl postaven před zodpovědnost, vybrat si, zůstat s Bohem nebo jít se svou ženou? Musel udělat... musel to udělat, zodpovědnost byla na něm. Musel vzít buď to, co říkala jeho manželka nebo co říkal Bůh. A když si zvolil jít cestou své manželky, když to udělal, pak ztratil svůj původní stav a přivedl celý svět ke smrti. Když on se měl vyrovnat s tou zodpovědností; odmítnout nebo přijmout nové světlo, které našla jeho manželka, což bylo v rozporu s...

Ó Bože! Přemýšlejte o tom. Bůh jim dal jenom asi osm nebo deset Slova, aby je dodrželi. „Ale z toho stromu nejezte.“ To je vše, co měli dodržet. A dokonce i s... (Prázdné místo na pásku - vyd.) ... tolik Slova a oni Je porušili.

Pak se Adam musel vyrovnat s otázkou: „Udělám, udělám, co řekla moje manželka nebo udělám, co mi řekl Bůh?“ A odešel s otevřenýma očima. Musel na sebe vzít odpovědnost. To vehnalo celé lidstvo do smrti.

⁹⁵ Pak přišel ten druhý Adam, jenž byl Kristus, žádný jiný není jako On! Někdo řekl, že On nebyl Bohem? Jeho jedinečnost dokázala, že Bohem byl. Nežilo zde nikdy takové stvoření jako On. Žil ve světě pro Sebe. Narodil se mimo království přirozena...?... Haleluja! On byl samotným Stvořitelem, který se stal tělem.

Kdo kdy mohl stát tam, kde stál On? Kdo kdy mluvil jako On? Kdo kdy mohl říci věci, které řekl On? Kdo mohl kdy udělat věci, které On udělal? Jeho jedinečnost dokazuje, že On byl Bohem. Nebyl zde prorok ani nic jiného, co by mohlo udělat, co udělal On; kdo by mohl zavolat mrtvého zpět z hrobu a kdo by mohl zastavit nebesa, a udělat cokoli On chtěl udělat. On byl Bohem. Kdo by kdy mohl stát na Jeho místě? Kdo — čím by On mohl být, než dokonalým, nesmrtelným Bohem, který se stal tělem a přebýval mezi námi!

⁹⁶ Nic se s Ním nemůže srovnat. Žil ve světě pro Sebe sama. Žádný člověk nikdy nemluvil jako On. Stačilo pouze když otevřel Svá ústa, bylo na tom něco, co se lišilo od kohokoli jiného. Někdo řekl, že On byl jen obyčejným člověkem; stavím se tomu na odpor. On byl Bohem. Ano, tím byl. Žádný člověk nikdy nemluvil jako On, žádný člověk nemohl mluvit jako On, protože On byl samo živoucí Slovo přišlé v těle, projevená plnost Boží.

⁹⁷ Připouštím, že proroci měli své poselství. Měli je tehdy; mají je i teď. Ale tam byla projevená plnost Božství tělesně. On byl jedinečný a On jediný a On byl tím, který se musel vyrovnat se spornými otázkami, celou Svou velikou mocí, kterou měl. On mohl být absolutně králem světa. On Jím bude a je — pro Své svaté, je Jím nyní.

⁹⁸ On tam stal. Který muž byl tak chudý, že neměl místo, kam by hlavu složil, který ale dokonce věděl, kde ryba spolkla minci. Kdy který muž mohl vzít velké nádoby s vodou a proměnit ji ve víno, ale neměl místo, kam by svou hlavu složil? Musel se vyrovnat se zodpovědností, která byla svěřena do Jeho rukou. Který muž by mohl vyvolat z hrobu člověka, který byl čtyři dny mrtvý a hnil?

Nemohl by zachránit Sebe? Jistěže mohl, ale kdyby to udělal, nezachránil by nás. Musel se vyrovnat se zodpovědností, a to pro Jeho oddanost Slovu! A díky své poslušnosti Slovu, navzdory Adamově neposlušnosti, ten to vzal zkratkou, cestou dolů do Tarsu — ale Ježíš šel do Ninive k pohanům, aby Sobě samému našel nevěstu. Jsem rád dnes večer, že to udělal. A my jsme povinni se vyrovnat se skutečností, že patříme k Němu a jsme povinni odstranit svět. Amen!

⁹⁹ Každý člověk se s tím musí vyrovnat, on má zodpovědnost před Bohem. Vezměte si například Noema. On měl... Noe, Mojžíš, Eliáš a ti ostatní ve svém věku, se museli vyrovnat se zodpovědností. Oni to museli udělat, a to je důvod, proč byli poslání v hodině...

¹⁰⁰ Podívejte se na Noema, jak se musel v jeho vědeckém věku

vyrovnat s věcí, která byla tak nevědecká. Proč, nebyl zde jediný důvod, proč by to nemohlo být nevědecké... Vidíte, to bylo poněkud nevědecké. Proč řekli, že bude pršet z nebe. Doposud nebylo deště, který by padal z nebe. Nyní se s tím měl vyrovnat. Bůh řekl, že bude pršet. A pak on...

¹⁰¹ Víra bez skutků je mrtvá; když řeknete: „Věřím tomu,“ a nic nepodnikáte. Tak jako poselství, když řeknete: „Věřím tomu“ a nic neděláte, k čemu je to dobré? Vidíte? Noe začal pracovat s kladivem a postavil koráb, aby potvrdil to, o čem mluvil. To je to, co musíme také udělat. Musíme se pustit do práce a dokázat naši víru našimi skutky. Naše skutky dokazují naši víru.

¹⁰² Mojžíš to musel udělat, Eliáš to musel udělat. Každý prorok ve své době musel povstat a vyrovnat se se zodpovědností. Ale mnozí z nich to neudělali, jako Jonáš. Utekl, ale oni ne.

¹⁰³ Všimněte si: „Křič proti tomu.“ Nu, tedy! Tady to je. To je ta věc: „Křič proti tomu.“ Tady se pozastavíme.

On měl říci těm mužům: „Přišel jsem, abych se k vám připojil chlapci. Víte, já věřím, řeknu vám, co udělám. Mám tady jen takovou malou věc, kterou mohu udělat... všechny nás spojit a udělat tohle, tamto a nebo něco jiného.“

Ale bylo to: „Křič proti tomu,“ když musíš proti něčemu křičet. Teď musel křičet proti všemu, co bylo tam dole, křičet proti městu, křičet proti jejich skutkům, křičet proti jejich církvi, křičet proti jejich prorokům, křičet proti jejich kazatelům, křičet proti jejich kněžím. „Křič proti tomu, proti celé té věci! Křič proti tomu!“

¹⁰⁴ Noe křičel proti své době. Jistě ano, proti církvím své doby.

Mojžíš zcela určitě volal proti své době; lidem, kněžím, a tak dále. Volal celou cestu přes poušť. Na každé křižovatce volal, neustále volal k lidem.

Eliáš byl ve své době velice nepopulární, protože křičel proti své době. Určitě byl.

¹⁰⁵ Jan Křtitel byl ve své době velice nepopulární. Křičel proti své době. Řekl králi, tomu vladaři té země... on se oženil s bratrovou manželkou. Jednoho rána musel kázat o manželství a rozvodu, jednoho rána. Tak proti tomu volal, řekl: „Zákon nedovoluje, abys ji měl.“ To ho stálo hlavu, kterou mu později stáli, ale on křičel a vytrval ve své povinnosti.

Nikdy nenasedl na loď do Tarsu a neřekl: „Dobrá, budu s tebou souhlasit, Herode. Je to v pořádku. Pokud myslíš, že je to hezká žena, bude ti dobrou manželkou, pokračuj prosím.“ Ó, slitování. Tyto hadry na nádobí! Vidíte? Prostě-prostě, každá maličkost... Maličkost, jakže, nic to není, jen hadr na utírání špinavých talířů.

¹⁰⁶ Ale všimněte si, Jan takový nebyl. On se proti tomu postavil. Řekl: „Není to podle Zákona, abys ji měl.“ Ano, pane. A postavil se proti tomu.

¹⁰⁷ Oni nikdy neutíkali. Jan nikdy. Stáli a čelili skutečností. Mojžíš jednou zkusil utéci jako Jonáš, ale Bůh ho přivedl zpět. Mnoho z nich se snažilo dostat se z toho; začali...

Ale, hleďte, jestliže vás Bůh povolal a vy jste si jisti, že Bůh je v tom poselství, není nic, co by vás obrátilo zpět. To Jonáše neobrátilo. Ne, pane.

¹⁰⁸ Starý Amos, křičel, řekl: „Když lev řve, kdož by se nebál? Panovník Hospodin velí, kdož by neprorokoval?“ Kdo by neprorokoval, když vidíte mluvit Boha a říkat, že se určitá věc stane a tady to je?

¹⁰⁹ Lev řve, všichni se bojí, ano, pane, kdybyste někdy slyšeli nějakého lva jednou zařvat v džungli. Můžete slyšet tohle mňoukání v klecích tam venku, ty ochočené lvy, ale měli byste jednou slyšet zařvat opravdového, divokého lva. Kameny by se valily z kopce na vzdálenost pěti set metrů. Nevím, jak všechen ten řev vychází z jejich plic. A on hází hlavou dolů, pak zase nahoru; nikdy jsem neslyšel nic... Jako nějaký kanón, když vystřelí, vydá ten hrozný řev ze svých plic. Kdo by se nebál?

Říká se, že kdyby vás zabil lev, bylo by to bezbolestné. Vyděsí vás k smrti, než se na vás vrhne. Vidíte, ani si toho nevšimnete. Vyděsí vás tím velikým zuřivým řevem a ve zlomku vteřiny je na vás.

¹¹⁰ On řekl: „Lev řve, kdo by se nebál? Panovník Hospodin velí, kdož by neprorokoval?“ Když vidíte Boha, jak něco dělá, řeknete... „Snad to nebyl prorok...“ Jonáš (*Amos*) řekl... „To nemusí být prorok nebo syn proroka. Ale když Bůh promluví, kdo by neprorokoval?“

¹¹¹ Nemohu být prorokem, nemohu být tímto, tamtím nebo něčím jiným. Když vidím Boha něco dělat a vidím to tady ve Slově a On to zaslíbil, kdo pak nepromluví a bude zticha? Ano, jistě to udělá.

¹¹² Ani my se nemůže skrýt za věrovyznání a za všechna společenství — a dolů do Tarsu. Nechceme jít s takovými

společenstvími.

113 Ale mnozí, jako Adam, dělají to samé, zkoušejí udělat nějakou náhražku, zkoušejí najít cestu ven a udělat nějakou náhražku, aby se mohli proti Bohu postavit. Poté, co byli obeznámeni s tím, že je to špatné a byli zkonfrontováni s pravdou, odešel se svou manželkou a udělal přesně to, co mu Bůh řekl, aby nedělal. Šel přímo vpřed a udělal to. Pak najednou zjistil, že je nahý, ona i on, oba v zahradě Eden. Jejich oči se otevřely. Potom věděli, co bylo správné a co špatné. A pak zkusil najít náhražku, čím by sebe trochu zakryl.

Tak nějak to děláme dnes a ke svému ospravedlnění říkáme: „Nu, řeknu vám, kdyby to bylo tady nebo kdyby toto.“ Nebo: „Kdyby, kdyby, kdyby,“ to je jen... Vidíte? Ale vy se s tím musíte vyrovnat. Je to buď správné nebo špatné. A pokud je to dobré, stůjte při tom. Pokud je to špatné, zbavte se toho. To je vše. Vezměte si, co... Najděte, co je správné. Nechtějte již více čekat. Hned zjistěte, co je pravda a co je správné, a zůstaňte při tom. My víme, že je to pravda.

114 Dnes jsme zjistili, že naši lidé jsou také... Zdá se, jakoby z církvi zmizela všechna upřímnost. Já... V tom...

115 Bydlíme v domě jedné vzácné sestry, která chodí do tohoto sboru. Možná, že tady dnes večer sedí. Ona ho pronajímá svým... lidem. A je to od ní velice hezké, že u ní můžeme přebývat. Mohl bych ji jmenovat, ale možná by nechtěla, abych to udělal. A ona je na nás tak hodná, nu určitě bychom ji nechtěli odhalit. Ale ona je velice, velice roztomilá žena. A v tom domě byla na jedné straně televize. My jsme dostali malý — dvojdomek.

Já mám velikou rodinu a hromádku dětí a my... a vy to znáte a ony musí mít postele, spoustu postelí. Všechno bylo zaplněno až po strop, že musíme procházet skrze toto a tamto, abychom se dostali tam a zase ven.

116 A měli tam tedy televizi. A v té televizi, ty děti se v neděli ráno dívaly a bylo tam nějaké zpívání duchovních písní. A vy víte, málem bychom se styděli, kdyby neexistovalo pravé křesťanství, na které byste si mohli položit ruce, abyste viděli, co je nazýváno křesťanstvím. Vypadá to jakoby z něj všechna upřímnost vymizela. Nuže, nezdají, nezdají se... Nuže, je prostě hrozné, jak tam tak stojí a zatínají pěsti a bojují jeden proti druhému a pokoušejí se zpívat duchovní písně a něco podobného; a vykládají vtipy, které by stěží řekl námořník a říkájí všechny možné věci a dělají si legraci a žerty. Víte, zdá se, že

křesťanská posvátnost ztrácí své místo.

117 Nyní, jdu do církve a vidím, jak jde pastor tam nahoru a oznámí, že tam bude nějaké plavání. Všechny ty ženy v plavkách, všechny tam jdou. Budou mít soutěž; tyto ženy, plavání. A budou mít nějakou party a chtějí upéci spoustu kuřat a hrát ruletu a všechny takové věci. Podle mě tohle odebírá ryzost, upřímnosti z křesťanství; vyrukují prostě s čímkoliv.

118 Viděl jsem, jak jsme sem přicházeli, zjistili jsme... Víte, viděli jsme spoustu našich sester v šortkách, tady, v takovém studeném kraji, více než v teplejší oblasti. Vidíte, to je pravda. Tam, kde je opravdové horko, tam je jich tolik nenosí. Ale tady, kde je chladno, ony to dělají. Vidíte, je to, neuvědomují si, že to dělá ďábel. Vidíte? Kdyby to bylo pohodlné, kdyby vám to pomáhalo, to by bylo jiné. Budte muži. Myslím, že na muži to vypadá chorobně, ale muže byste si nevšímalí. Ale dáma, její tělo je posvátné a ona se podle toho musí chovat. A vidět starou...

119 Dnes můžete vidět lidi... Jsou tu dva duchové. A jeden z nich je Duch Svatý; ten druhý je nesvatý duch, každý je některým ovládán. A oba jsou nábožní. To je na tom to podivné, oba jsou nábožní. A stejně tak jako byli Ezau a Jákob, jsou oba nábožní; jako Kain a Abel, oba nábožní; jako Jidáš a Ježíš, oba byli nábožní, oba nábožní. A my to vidíme dnes, obě strany nábožné. Vidíte, je to ten samý duch. Lidé umírají, ale duch neumírá. Jde to dál a dál, oba jsou nábožní.

Jeden je ovládán Duchem Svatým, který žije životem, kterým bychom měli žít my, chodí ve zbožnosti a upřímnosti. Neobrali by vás ani o cent a dělají vše čestně, aby vám pomohli. A ti ostatní... Prostě jsou tak hodní, jak jen mohou.

A ti ostatní, zjišťujeme, že je to prostě opačně. A jsou to oba dva náboženští duchové, dva z nich; jeden, Duch Svatý; a ten druhý, nesvatý duch. A pokud jste si všimli, ačkoli uplatňují nárok na náboženství, budou si z vás dělat legraci a nazývat vás svatým povalečem. Dělají vše, co mohou.

120 Oni, ignorují neměnné Slovo Boží, jakoby nikdy nebylo napsáno.

Vidíte, můžete říci: „Podívejte se sem, kdyby křest...”

„Já mám Ducha Svatého!”

„I když tady stojíš s cigaretou v ruce a kouříš?”

„Ano, mám Ducha Svatého! Nemyslím, že by bylo špatné trochu se

napít. Nemyslím si, že to..." Vidíte?

A všimli jste si: „Já si nemyslím“? Ale Bůh si myslí něco jiného, vidíte, podle Svého Slova. Vidíte? Vidíte, oni... A oni na To prostě plivou. Přesně tak to je.

¹²¹ Stejně jako ten malý starý chromý chlapík, který se připlazil, když byl David vyhnán ze svého trůnu. Šel na Olivetskou horu, odcházel, a když šel, plakal a ohlížel se zpět a tento malý starý chlapík se tam doplazel, a plival na něj. A strážce řekl: „Mám tohle dovolit a nechat na něm... tu psí hlavu, plivat na mého krále?“

David řekl: „Nech ho být.“ Vidíte, plivali na něj.

¹²² Asi osm set let později, plivali rovněž na jeho Syna, Ježíše Krista.

A nyní na To zase plivou, jako by To prostě nebylo... Neuctivě, bez zájmu, prostě jen otočí hlavu a odcházejí od Toho pryč a smějí se vám rovnou do tváře. Proč je tomu tak? Jsou na lodi do Tarsu. To je...

Toto volání k Bohu, měli byste křičet proti ďáblu, křičet proti hříchu, křičet proti věcem, které jsou špatné. Nuže, pamatujte si, to bude...

Teď, víte, ten čas. Víte, jsou zde dvě hodiny rozdílu. V Tucsonu je pouze deset minut po sedmé a já se tady cítím jaksi trochu nevhodně. V pořádku.

¹²³ Nyní si pamatujte, budeme se muset za to zodpovídat. Pamatujte si, ti, kdo plivali na Krista se z toho budou zodpovídat.

Když se David vrátil z vyhnanství, když byl uprchlíkem a když se vrátil, pamatujte, ten člověk padl na svůj obličej, a dovolával se milosti. Plival na Davida, když odcházel, ale nyní, když se vrátil zpět, byl ochoten smáčet jeho nohy svými slzami.

A jednoho dne ti, kteří probodli Ježíše, to uvidí.

A ti, kteří Ho bodají dnes, to uvidí také. Jednoho dne se to vrátí. Pamatujte, Zjevení 22, On nás žádá, abychom dodržovali každé Slovo, které On napsal; každé Slovo.

¹²⁴ Nyní víme, že Jeho přítomnost je zde. Je to dokázané. Máme to. Jsme v očekávání na příští týden, bude to zajisté i nadále dokázáno mezi námi; nemocní budou uzdraveni a budou se dít velké věci.

Nechceme populární myšlenku. Chceme pravdu. A nechceme, my chceme... nechceme se vyrovnat s ničím jiným, než s tím, co řekl Bůh,

že je pravda. Ale: „Budte si jisti, že vás vaše hříchy vždy najdou.“ Pokud to není tady, dostane vás to u Soudu. Takže jste... Někde vás to prostě dostihne. Jistě.

¹²⁵ Ale pokud jste opravdovým křesťanem, skutečně povoláním, jako byl Jonáš, Bůh již zaplatil vaše jízdné. Každopádně vystupte z té lodi plovoucí do Tarsu. Bůh vás k tomuto životu předurčil. Ano. Pokud jste opravdové, povolané dítě Boží, přijďte ke Kristu. Přijďte do Jeho plnosti. Kam je zaplacená vaše cesta? Je zaplacená do Ninive, ne do Tarsu. Jste předurčení. Vaše loď. Právě teď vaše loď odplouvá, je na cestě. Takže můžete udělat jen jedinou věc... nastoupit. A kdybyste byli jako Bůh... nikdy byste nenašli klid.

¹²⁶ Jako nedávno můj mladý synovec. Asi před deseti lety, odešel z blata do louže. Jednoho rána jel do toho kostela, do toho katolického kostela tady dole, vybral si ten, protože tam mluvil nějaký svatý otec a někteří jiní tady, a jiní zase tady. Co to všechno obnáší? Vidíte? A teď pořád hladoví a žízň. Řekl jsem: „Tvé místo je tam dole při oltáři, synu.“ Vidíte?

Nijak se z toho nedostanete. Když se za vámi Bůh jednou pustí, můžete se pouze vzdát a jít kupředu. To je vše.

¹²⁷ Pamatujte, Bůh — Bůh byl v lodi. Bůh byl v bouři. Bůh byl v rybě. Kamkoli se obrátil, tam byl Bůh.

Vidíte, Bůh je tam a bude vás stále vyhledávat. Tak proč ještě dále čekáme? Začneme to probuzení opravdově. Tak je to. Na co čekáte? My věříme, že příchod Pána je blízko a že On bude mít nevěstu a že je to připraveno. A my nechceme žádné lodě do Tarsu. My jedeme do Ninive. My jdeme do slávy. Amen! Tak je to. Jdeme tam, kde se Bůh chystá žehnat, a to je to, co potřebujeme dělat.

¹²⁸ Potom se položte v přítomnosti Boží se svými srdci; ne svými rukama, ale svými srdci, pokořte se před Bohem, dokud vás On neučiní zralými, takto, skrz naskrz, paprsky Své slávy; a nepeče do nás Svou dobrotu a nedozraje v nás to, co máme do reality, vidíte, kde můžeme ukázat ostatním, že Ježíš Kristus žije. Nu teda! Takoví chceme být.

¹²⁹ A pamatujte, kam šel Jonáš, Bůh byl v lodi; Bůh byl v bouři; Bůh byl v rybě. On prostě stále pokračoval s Jonášem, dokud se nesplnila Jeho dokonalá vůle. Je to tak.

A pokud se On někdy pustil za vámi, můžete uskakovat tu i tam, ale bude vám mizerně, dokud se nevrátíte a neuděláte to, co jste pro Něj

nejprve začali dělat. Vidíte? Nechodte, neutíkejte z přítomnosti Boží. Postavte se k ní čelem. Vy věříte, že je to pravda, tak nechte... Pokud je to pravda, stojí za to pro ni umřít a cokoli jiného. A pokud vám to někdy potvrdil, že je to pravda, pak od toho nemůžete nikam utéci. On bude přímo tam, právě Ten stejný. Nemůžete to udělat.

¹³⁰ Skrze Ním připraveného proroka, toho, kterého určil, aby šel dolů, a to poselství vyhlásil. Mohl poslat jiného proroka, ale On určil Jonáše; a dokonce ani Eliáš by to neudělal; Jeremiáš by to neudělal; Mojžíš by to neudělal. Byl to Jonáš, který musel jít do Ninive. Prostě tak a ne jinak. On ho zplnomocnil a řekl, aby šel. A když On řekne: „Jonáši běž do Ninive,“ nikdo jiný to nemůže udělat, jedinež Jonáš.

A když ti Bůh něco řekne, musíš to udělat ty; nikdo jiný. Vidíte, prostě se k tomu musíte správně postavit a jít a udělat to.

¹³¹ My věříme, že žijeme v hodině, kdy Bůh něco dělá. Věříme, že teď žijeme mezi nimi. Věřím, že dnes večer káži shromáždění, které leží, čeká tam venku, aby mohlo dozrát. Já tomu opravdu věřím celým svým srdcem. Řekl bych, že je to teď stejné, jak tomu vždycky bylo.

¹³² Nyní, věříme, že nadešla naše hodina, kdy Svatý Jan 14:12 musí být naplněn. My, my věříme, že Malachiáš 4 musí být naplněn. My věříme, že Lukáš 17:30 musí být naplněn. Věříme, že všechna ta proroctví, která On řekl se splní v tomto dni. Věříme, že musí být naplněna a věříme, že vidíme, že se naplňují právě teď. Je to přesně tak.

¹³³ Přestaňte utíkat. Nechtějte se dostat z Jeho přítomnosti; prostě vejďte do Jeho přítomnosti. Tak je to správně. A já vím, že je to to, co toužíte udělat. Protože jsem tam venku viděl poznávací značky aut z Texasu, z Louisiany a odevšad. Jsme tady ne proto, abychom utíkali z Jeho přítomnosti, ale abychom utíkali do Jeho přítomnosti.

Pojďte zpátky, vystupte... (Prázdné místo na pásku - vyd.) ... být Jonášem, pokud jste se rozhodovali, kterou cestou jít nebo co dělat, pojdte, nasedněte dnes večer s námi do lodi. Plujeme dolů do Tarsu, abychom křičeli... či do Ninive, abychom křičeli. Když chtějí, necháme tu loď do Tarsu odplout. My máme povinnost před Bohem, to je poselství, za které jsme zodpovědní.

¹³⁴ Takže se v následujícím týdnu uvidíme, dnes večer to byla jen taková malá předehra, to abyste věděli, proti čemu pozvedám hlas, bratři. Jsem zodpovědný pouze za poselství. Vy kazatelé, duchovní, kteří zde sedíte, já tady nejsem proto, abych ranil vaše city. A vy ženy

a muži, ohledně manželství a rozvodu, jenž je na pořadu, chci, abyste si na to vzpomněli dnes večer. Řekl jsem to všechno, abyste to pochopili, že jsem zodpovědný pouze před Bohem.

A pak, že jsem zodpovědný před vámi, abych vám řekl pravdu. A neřeknu vám nic než pravdu tak dlouho, jak mi Bůh dává poznat, co je pravda. Dokud nebudu znát pravdu, neřeknu o tom nic, vidíte, neřeknu o tom nic. Ale opravdu věřím, že mi Bůh ukazuje pravdu o manželství a rozvodu, a já věřím, že mi dovolí to přinést.

¹³⁵ A další poselství, které tento týden mám, je *Kdo je ten Melchisedech? Kde si Bůh vybral, že dá Svě jméno?* A několik takových věcí, které jsou dalšími poselstvími a také *Porodní bolesti*. A další věci tohoto druhu a doplňková k *Muži vybírajícímu si svou manželku*. A několik dalších poselství, která chci přinést tento týden. Proto bych chtěl mít s vámi shromáždění, ve kterých bych zde sloužil... já nejsem zde, moji bratři... já nechci abyste...

¹³⁶ Dobrá, někteří z vás členů, se vrátí zpět do svých církví a řeknou: „Bratr Branham říkal tohle a tohle.“

Jsem zavázán povinností k poselství, které mi bylo dáno všemohoucím Bohem. Jak tady dnes večer stojím a Bůh ví, že je to pravda, že právě na této řece... Možná, že zde sedí lidé, kteří viděli, když tam anděl Páně sestoupil a řekl mi, co On udělal právě v roce 1933, právě zde na Spring Street. Pokud nejste zdejší, jedte tedy přímo dolů. Je to na rohu Spring Street, tam, kde narazíte na řeku, tam se to stalo. To bylo v roce 1933. Tedy, bylo to asi před třiceti lety. Ó, bylo to před třiceti... bylo to před třiceti... třiceti dvěma lety, před třiceti dvěma lety.

A jak to všechno On sem dolů přinesl. My jsme šli ven, přinášet poselství a viděli jsme, že jsou nemocní uzdravování, slepí, chromí, kulhající a nemocní jakéhokoli druhu. A pak jsme dokonce viděli i mrtvé, o kterých to bylo potvrzeno, vstávat z mrtvých. Tito lidé zemřeli a znovu ožili a všechny ty věci.

¹³⁷ Pokud jde poselství napřed, vidíte znamení a divy! A stále vidíte tu starou školu myšlení, se kterou jste přišli? To nepochází od Boha. Bůh prostě nemusí dělat...

Bůh se snaží k Něčemu upoutat vaši pozornost.

¹³⁸ A tak, když Ježíš šel tam dolů, On začal uzdravovat nemocné a dělat velké skutky a věci. On, vždycky, On... Ježíš to dělal. A Mojžíš a Ježíš to dělali a ti ostatní taky. Když tady byl, dělal to.

A to samé dělá také dnes. Když On pošle napřed takové shromáždění jako je toto, probuzení a začíná shromáždění na zemi, a začne působit velká znamení a divy. A pak se vrátíte a vidíte tu stejnou starou školu učení, pak to znamená, že někde něco není v pořádku. Přichází něco nového! Když Ježíš vystoupil, pak když...

¹³⁹ „On je dobrý rabín.“ Mohl jít za kteroukoli kazatelnu a kázat, když On uzdravoval nemocné. Ó, byli rádi, že Ho tam mají.

Ale jednoho dne si sedl a řekl: „Já a Můj Otec jedno jsme,“ bratře, pak již nebyl tak populární. Když řekl: „Nebudete-li jíst Mé tělo a pít Moji krev, nemáte v sobě život. Kdo jí Mé tělo a pije Mou krev, má život věčný, a Já jej vzkřísím v nejposlednější den.“ Pak již od té doby nebyl tak populárním.

¹⁴⁰ Řekli: „Tento Muž je upír. Tento Muž je belzebub.“ Takovýmto způsobem On činí tyto věci. Mohl předpovídat budoucnost. Nahlížel do jejich smýšlení a vnímal jejich myšlenky. „Je to věstec.“

Ale, co to bylo, On byl Slovem Božím pro tu hodinu jasně ukázaným. Byl zavázán povinností. On řekl: „Dělám vždy to, co se líbí mému Otci.“ Bůh nám pomáhej dělat ty stejné věci, dělat to, co se líbí Otci.

¹⁴¹ A věřím, že vy všichni porozumíte. Pokud se mnou nesouhlasíte ohledně těchto poselství a těch věcí, pak si pamatujte, respektujte alespoň to, že mám zodpovědnost a že nepojedu do Tarsu. Jsem na své cestě do Ninive a musím pozvedat hlas. Pán vám všem požehnej.

Skloňme teď na chvíli naše hlavy.

¹⁴² Je skoro půl desáté. Nechci vás zdržovat, ale chtěl bych dnes večer najít toto, pokud mohu. Je zde někdo, kdo není přesně tam, kde by měl být v Kristu, ale vy byste chtěli být a toužíte být, zvedněte prostě ruku a řekněte: „Bratře Branhame, modli se za mě.“ Bůh vám žehnej, podívejte se na ty ruce. „Já chci... Jsem tady, bratře Branhame, abych se dostal blíže k Bohu.“

A kdybyste měli zvednuté hlavy, má ruka je rovněž na hoře. Pro tohle jsem tady. Já hladovím stejně jako vy.

¹⁴³ Ó, ale onehdy se stala jedna z největších věcí a já teď vím, co mám dělat. A modlím se, kéž vám Bůh dá jasně tomu porozumět. Je to tam... Pokud je ve vaší mysli otázka, někde musí být odpověď, aby zpětně zodpověděla otázku. Moje modlitba je, aby Bůh zodpověděl váš dotaz během této doby.

144 Pokud jste nemocní, nechť vás Bůh uzdraví. Budeme mít uzdravovací bohoslužby, myslím, že se budeme prakticky každý večer modlit za nemocné. Uděláme cokoliv, abychom vám pomohli a vy udělejte vše, abyste pomohli nám. Budeme pracovat společně, věřím, že nám Bůh dá nádherná shromáždění.

145 Nyní, Bože, Otče, je to pár nesouvislých slov, ale jsou teď ve Tvých rukách. Pane, již byla vyřčená. Musím tomu čelit. Právě jako... Ta slova nikdy nezemřou; budou obíhat kolem dokola země na záznamu, a jednoho dne tomu budu muset opět čelit. Uvědomuji si to, Pane a říkám to hluboce upřímně.

146 Modlím se, dnes večer, drahý Bože, za všechny tyto Tvé děti. Ó Bože, já věřím, že než skončí tento týden, budou rozumět; že otázka, která je dnes večer hluboko v jejich myslích, bude vyřešena. Ať se tak stane, Pane.

147 Jsou zde někteří, kteří Tě neznají, Otče, jako Spasitele nebo možná nikdy nebyli naplněni Duchem Svatým. Ať se to stane dnes večer.

148 Pane, já nemohu nikoho naplnit Duchem Svatým; ani nemohu nikoho spasit. Mohu jim jen říci, co jsi řekl Ty: „Blahoslavení, kteří lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni nasyceni budou.“ A já se modlím, Bože, abys takový hlad vytvořil v jejich srdcích.

Mnozí, Pane, museli být hladoví; jak jinak by mohli jet stovky mil, přes led a všechno, přes deštivé hory a přes pouště, aby přišli do malého starého místa zde na rohu! Taky si myslím, Ty jsi řekl: „Kdekoli bude Tělo, tu se shromáždí i orlice.“ Nakrm nás, Pane, Tvou Božskou mannou. Dej našim duším, co opravdu potřebujeme. Žízníme po Tobě, Otče. Jsme teď ve Tvých rukách.

149 A ať velký Duch Svatý, který onehdy sestoupil na tu horu, prosím, ať On zde naplní každé srdce Svojí dobrotou a milostí, s porozuměním. Zjišťujeme, Otče, že to, co potřebujeme, je porozumění. Protože, když nevíme, co děláme, jak potom budeme vědět, jak to dělat? Ale musíme mít porozumění. Jak řekl Daniel „porozuměl skrze spis proroka Jeremiáše.“ A, Otče, my porozumíme skrze Spis Ducha Svatého, jak On nám To odhalí v tuto hodinu. Dej nám, Pane, touhu po Tobě. Láskyplně Tě o to prosíme, Otče, pro Tvou slávu, ve jménu Ježíše Krista.

150 Nyní s našimi skloněnými hlavami, za doprovodu naší sestry: „On mi dá milost a slávu a půjde se mnou celou cestu.“ Chci, abyste se

nyní potichu modlili a poprosili nebeského Otce, aby se za to dnes večer zaručil, za to, co potřebujete.

151 Drahý bratře, drahá sestro, On je tak blízko, na dosah vaší ruky. Vy, vy mi věříte v jiných věcech, věřte mi i v této. On je zde, aby vám dal, cokoli potřebujete.

152 Poslední týdny jsem byl tak hladový, tak žíznivý, tak se mi stýskalo po domově, chtěl jsem vás vidět. Proto jsem si řekl: „Billy, pojedeme domů.“

Meda řekla: „Proč chceš jít zpátky, znovu do té studené země, Bille? Vždycky tam nastydeš, a tak dále. Vždycky vyjdeš ven a nachladíš se a chraptíš a můžeš jen stěží mluvit.“

153 Řekl jsem: „Nu, nevím.“ Řekl jsem jí... Vidím svého přítele, Charlieho Coxe, sedí tam vzadu; řekl jsem: „Nemohu se prostě dočkat, až uslyším Charlieho, jak řekne: ‚Ta malá veverka vyšplhala tam na ten strom.‘ Prostě dychtím po tom, abych to uslyšel.“ Prostě chtěl jsem být mezi vámi.

154 Víím, že můj bratr Banks je vážně nemocný. A měl jsem o něm přednedávnm vidění, ležel na zádech. A víím, že byl blízky toho, že od nás brzy odejde. Když se tak dívám na některé z vás...

155 Onehdy jsem přijel na mezinárodní shromáždění Křesťanských obchodníků. Starý „taťka“ Shakarian, Démosův otec, tam sedával a prostě se díval, dokud jsem nepřišel, pak se usmál a malinko mi zamával. Nebyl tam. Zemřel. Pak jsem musel přijít do té rodiny s TAK PRAVÍ PÁN, že jejich dcera Florence také zemře. Viděl jsem ji ve vidění, viděl jsem ji odcházet. Víím, že odchází. Řekl jsem: „Modlete se, jen se modlete. Vííte, tady je... Jednou bylo řečeno prorokovi, aby šel a řekl králi, aby dal svůj dům do pořádku. A on se modlil a On ušetřil jeho život, žil o patnáct let déle.“ Řekl jsem: „Modlete se, ale...“

156 Ale, pohledte, já jsem se vrátil... Seděl jsem tam onehdy v restauraci a jedl. Přišel ke mně nějaký muž a zeptal se: „Nejsi Billy Branham?“

Odpověděl jsem: „Ano.“

157 Pravděpodobně mě nepoznal kvůli tomu, kvůli lysině na mé hlavě, nosil jsem přičesek. Nosil jsem přičesek, abych se uchránil od nachlazení v průběhu shromáždění.

A on ke mně přišel a řekl: „Myslel jsem, že tě znám, Billy.“

Řekl jsem: „Ano.“ Povídám: „Kdo jsi?“

Odpověděl: „Jsem John Warman.“

Zeptal jsem se: „Jak se má Zip?“

Odpověděl: „Billy, on zemřel.“

¹⁵⁸ Procházel jsem soudní budovou; šel jsem zaplatit daně. Procházel jsem tedy soudní budovou a zavolala na mě nějaká dáma, řekla: „Víte, že John zemřel?“ Nebo takové nějaké jméno. Nemusel to být John; možná Ed nebo tak. Řekl jsem... Neznal jsem tu ženu. Cítil jsem se nesvůj. Zjistil jsem, že nevím, kdo byla ta žena.

Řekla: „Pamatuješ se na jednu temnou noc, kdy se řeka vylila ze břehů a smetla domy na Chestnutské ulici, a ty jsi riskoval život a jel jsi na místo, abys zachránil ženu a nějaké malé děti?“

Zeptal jsem se: „To jsi ty?“

¹⁵⁹ Odpověděla: „Já jsem ta žena.“ Začala křičet o své dítě; znáte ten můj příběh. Řekla: „To, které jsem nazývala ‚mým děťátkem‘ je nyní ženaté a má rodinu.“ Vidíte? A ona je zde, stará a šedivá; a já také!

¹⁶⁰ Naše karty jedna po druhé mizí z police, jak nám je souzeno. A máme shromáždění a mně schází ten, schází onen. Všichni budeme jednoho z těchto dnů scházet.

Ale, bratře, sestro, existuje místo shledání. Budme si teď jisti, že máme pravdu. Ano? Nenechte všechno to porozumění Božím a tak dále, zmarnit. Věřme.

¹⁶¹ Otče, jsou ve Tvých rukách. Já jsem ve Tvých rukách, Pane. Jsme tady jen na zasvěcení před nadcházejícím shromážděním, které začíná zítra večer. Pomůžeš nám, Pane? Kéž naše řeč je soustředěna na Tebe. Ať naše srdce a mysli zůstanou u Tebe, Ty jsi řekl, že nás zachováš v dokonalém pokoji. Je to také psáno v Bibli: „Na rozumnost pak svou nespolehej.“ Ó Bože, my nechceme naši rozumnost; my chceme Tvoji rozumnost. Dej nám to, ó Bože. Ať do našich duší vejde probuzení, dokud tato malá skupina lidí nebude jedno srdce a jeden souzvuk. Dej to, Otče! Vyslyš tyto věci, zatímco se modlíme ve jménu Ježíše Krista.

*Dokud moje vytržená duše nenajde
klid za řekou.*

*V kříži, v kříži,
 buď vždy slá... (pozvedněme své ruce) ... moje;
 dokud má vytržená duše nenajde
 klid za řekou.
 Ježíši, při kříži mne drž
 je tam vzácné zřídlo,
 zadarmo... (ano, Pane, zadarmo) ... uzdravující
 pramen,
 vytékající Golgotského pahorku.
 V kříži, v kříži,
 buď vždy sláva moje;
 dokud má vytržená duše nenajde
 klid za řekou.*

¹⁶² (Bratr Branham začíná pobrukovat Blízko kříže - vyd.) Ó Bože! Pokud někdo z vás cítí, že by měl přijít sem nahoru a pokleknout u oltáře, pokud prostě chcete přijít, řekněme: „Nejsem tam, kde bych měl být, Pane. Jste vítání když přijdete. Chci to udělat dnes večer, Pane.“ Jste zváni. Budeme zde, abychom se s vámi modlili. (Bratr Branham znovu pobrukuje Blízko kříže.)

*V kříži, v kříži,
 buď vždy sláva moje;
 dokud má vytržená duše nenajde
 klid za řekou.
 Ježíši, při kříži mne drž,
 je tam vzácné zřídlo,
 zadarmo pro všechny uzdravující pramen,
 vytékající z Golgotského pahorku.
 V kříži, v kříži,
 buď vždy sláva moje;
 dokud má vytržená duše nenajde
 klid za řekou.*

¹⁶³ Nyní se modlete každý po svém. Prostě zapomeňte na čas. Skloňme své hlavy v Jeho přítomnosti. Tato malá dáma zde volá: „Miluji Tě Ježíši!“ Vzpomeňte si, když jste byli před mnoha lety spaseni, vzpomeňte si, jak to bylo pro vás krásné. Dnešní večer je On pro nás stejně tak krásný. Modleme se nyní každý svým způsobem. Teď prostě — prostě všichni sami sebe posvěťme Bohu, prostě posvěťme se

Pánu.

164 Drahý Pane Ježíši... (Prázdné místo na pásku - vyd.)

*Ty jsi pramen veškeré mé útěchy,
znamenáš pro mě více než život,
koho mám na zemi kromě Tebe?
Nebo koho v nebi kromě Tebe?*

Drahý Bože, prosíme, aby Tvoje milosrdenství a milost sestoupila ke každému z nás, Pane. Jsme tady okolo oltáře. Mnozí nemohli přijít sem nahoru; setkáš se s nimi na jejich místech. Cokoli nabízíme, Pane, ochotně přijímáš. Pokud Ti prostě nabídneme náš čas, přijmeš jej; hřivnu, přijmeš ji. Ale, Pane Bože, dnes večer to všechno překonáme, nabízíme Ti vše, co jsme. Vše, co já jsem, vše, co chci být, vše je v Tobě, Pane. Modlíme se, aby sis to vzal, Pane, naše modlitby do Svého srdce, Pane a dej nám velikou hlubokost Ducha Svatého, aby to změnilo naše životy. Protože vidíme, že jsme nyní blízko konce. Nemůže to trvat o moc déle. A jak vidíme naše milované, jak den po dni odcházejí, mladé a staré, víme, že to brzy musí zaklepat na naše dveře. Dnes večer, Pane, když máme ještě zdravý úsudek, sedíme zde nebo klečíme, stojíme, ať jsme v jakékoli pozici, přijmi nás, Pane Bože.

165 Vezmi si mě, Pane. Nejsem nic, ale ať jsem cokoli, Pane, pokud budu Tobě k užitku, zasvěcuji sebe Tobě.

166 Modlím se, drahý Bože, za každého z nich, z těch drahých lidí, se kterými jsem tam Pane stal v horách Arizony a plakal. Oni dnes večer s námi klečí okolo oltáře, modlíme se a zasvěcujeme své životy. Milujeme Tě, Otče, více než náš vlastní život. Milujeme Tě více než naše rodiny. Milujeme Tě více než manželku, děti, otce, matku, sestru, bratra, manžela, manželku. Milujeme Tě, Pane Ježíši. Udělej, aby to bylo skutečné v našich srdcích, Pane. Nalej ten olej radosti tento týden, Pane, do našich duší. Dej nám koupel a obmytí Slovem, vodou Slova a uděl nám v nás pravdu.

167 Dnes večer je jich zde spousta, Pane a ještě bude, kteří jsou zmateni těmito tématy, které jsou důležité. Ó Bože, otevři to zřídlo v domě Božím, které nás očistí. Modlím se, Bože, ať nás umyješ a očistiš nás ve Svě krvi a uděláš z nás nová stvoření. A dáš nám milost a sílu, abys přivedl Slovo pravdy ve Svém Božském zjevení bytí Ježíše Krista.

Ať se On zjeví před námi, Pane. Ať přijde a uzdraví naše nemoci, odpustí naše hříchy, naplní naše hladová srdce dobrou zprávou veliké radosti, projevy Evangelia v našich životech.

Požehnej každému pastrovi, každému vedoucímu zpěvu, každému učiteli nedělní školy. Požehnej nám všem společně, Pane, protože Tě opravdově milujeme. A nyní jsme Tvoji, Pane, tímto zasvěcením. Ve jménu Ježíše Krista, užívej nás podle Tvé vlastní vůle.

*Má víra k Tobě zří,
Beránku na kříži,
jenžs Boží Syn;
Modlitby hlas můj slyš,
shlad' krví hříchu tíž,
ať věčně Tvůj jsem již,
zbaven jsa vin.*

Líbí se vám to? Zazpívejme si to znovu.

*Světa když bludištěm jda,
žárem svíráán jsem, buď vůdcem mým!
Noc proměň v libý den,
pláč utiš, bol a sten,
za ruku ved' mne jen, ať nezbloudím!*

Působí to ve vás dobrý pocit? (Shromáždění říká: „Amen.“-vyd.) Kolika z vás se líbí zpívat tyto staré písně? („Amen.“) Já je prostě miluji. Vy také?

*Ó, my pochodujeme na Sión,
nádherný, nádherný Sión;
pochodujeme nahoru na Sión,
do toho krásného Božího Města.*

*Ó, my pochodujeme na Sión,
ó, nádherný, nádherný Sión;
pochodujeme nahoru na Sión,
do toho krásného Božího Města.*

*Pojďme my, kteří milujeme Pána,
a necht' jsou naše radosti známe,
připoj se k nám v písni se sladkým akordem,
připoj se k nám v písni se sladkým akordem,
a takto obklopme trůn,
a takto obklopme trůn.*

Když to teď budeme zpívat, povstaňme. Potřeste si navzájem rukama.

Pochodujeme na Sión.

Žehnám ti, sestro! Žehnám ti, sestro! Žehnám ti, bratře! Žehnám ti, sestro! (Bratr Branham žehná dalším lidem - vyd.)

*Do toho krásného Božího Města.
Teď pozvedněme naše ruce k Bohu.*

*Ó, my pochodujeme na Sión,
nádherný, nádherný Sión;
pochodujeme nahoru na Sión,
do toho krásného Božího Města.*

*Ó, my pochodujeme na Sión,
ó, nádherný, nádherný Sión;
pochodujeme nahoru na Sión,
do toho krásného Božího Města.*

Necítíte se po tom nádherně? (Shromáždění se raduje - vyd.) Ale, ale! Zvedněme ruce a chvalme Ho každý svým způsobem.

¹⁶⁸ Pane Ježíši, Ty Růže Sáronská, Lilie z údolí, Jasná hvězdo Jitřní, Nejkrásnější z desetitisíců pro mou duši. Ty jsi Pramen celého mého žití! Jak Tě milujeme! Vyslyš nás, Pane. Jak Ti děkujeme! Ó! (Prázdné místo na pásku - vyd.) Jak Tě chválíme! Žehnej těmto, můj drahý Pane a Spasiteli! Vyslyš, Pane. vyslyš. (Bratr Branham a shromáždění se stále modlí a chválí Boha - vyd.)

*Blízko kříže,
buď vždy sláva moje;
dokud má vytržená duše*

nenajde klid za řekou.

¹⁶⁹ Jako bych cítil, že jdeme... Přímě před námi něco leží. Nyní, vzpomeňte si, jsem přesvědčen, že teď prorokuji. Velká radost...?... Mnozí smutní ve svých srdcích budou... Budou odhalena velká tajemství a lidé, kteří jsou smutní, budou velice potěšeni. (Shromáždění jásá - vyd.)

*Blízko kříže, ve kříži,
buď vždy sláva moje;
dokud má vytržená duše nenajde
klid za řekou.*

¹⁷⁰ Tak jako Jan, v oné dávné době, když zestárl natolik, že už nemohl kázat, prostě jen seděl a volal-říkali mi, jak nejvíce mohl: „Dítky, milujte se vespolek!“ Milujte se vespolek. Nenechte nic vstoupit mezi vás, vidíte. Udržujte všechno pryč od... Jo, nezáleží na tom, co to je, postavte se tomu. Jsme na cestě do Ninive. Vidíte? Nenasedněte na tu starou loď do Tarsu, která vás odveze z této společnosti. Plujme po proudu Božího požehnání. Věřím, že to budeme mít. Věřím, Otče náš.

¹⁷¹ Cítíš se lépe, sestro? To je dobře. Rád vidím takhle se rodit děti... které. (Sestra pokračuje v modlitbě a radování se - vyd.)

Právě přemýšlím o letech minulých, právě zde se tolik tisíců narodilo do království Božího, právě na této půdě. Jak málo jsme věděli, když jsme tady stáli s osmdesáti centy v kapse, abychom vybudovali tuto modlitebnu! Ó, On řekl: „Já, Pán, jsem to zasadil; budu to zalévat dnem i nocí.“ A On to udělal. Udělal to.

Bůh ti žehnej. Nyní skloníme své hlavy...

¹⁷² Nezapomeňte, zítra večer budou bohoslužby tam nahoře ve školní posluchárně. A kdyby... Bude tam někdo stát, aby lidem ukázal, jak se tam dostanou, protože budou přijíždět noví.

¹⁷³ Kterí Ho milujete, řekněte: „Amen.“ (Shromáždění říká: „Amen.“ - vyd.) Ó, není On prostě skvělý? („Amen.“)

¹⁷⁴ Stál jsem tam dole na břehu a zpíval tu starou píseň:

Na bouřlivém břehu Jordánu stojím,

*pomyslete, že to bylo před třiceti lety, před
třiatřiceti lety.
a vrhám toužebný pohled,
do šťastné radostné země Kanaánu,
kde je mé vlastnictví na dohled.*

A mnozí, jež jsem pokřtil toho večera, jsou dnes tady. Stáli tam a svědčili, že Jitřní hvězda sestoupila z nebe, takto kroužila dolů dokola, bylo řečeno: „Jako byl Jan Křtitel poslán předem, jako předzvěst prvního příchodu Krista, tvoje Poselství bude předzvěstí druhého Příchodu.“ O tom se nám ani nezdálo? Ale všechna Boží Slova jsou pravdou, všechna Boží Slova. Žijeme v Přítomnosti velkého Krále. Bůh vás žehnej.

¹⁷⁵ Dokud máme skloněné hlavy, poprosím bratra Neville, našeho vzácného pastora, aby sem přišel a propustil nás modlitbou. Bůh ti žehnej, bratře Neville.

